

illa; ideo ut omnium miraculorum, qua quocumque docun- que facta sunt, aut sunt, eam esse effectricem, in omnium resonet auribus.

24. Joan. 2. Adfunt in nuptiis Cana Galilee Jesus & Maria, & deficiente vino, ait Deipara ad filium: Vinum non habent, & tunc Jesus non multum affabiliter respondit ad matrem; Tunc dicit mater ejus, ministris: quodcumque dixerit vobis, facite: Joan. 2. num. 5. Ad quod quæro: Cur ipsa Deipara exponit filio, quod vinum non habent, cum ipsa optime sciret, quod filius suus Jesus omnia optime sciret, ac penetraret? deinde ad quid ait Virgo ministris, ut faciant imperata à Christo, cum ministri, ut est valde verisimile hoc facerent sine tali infu- natione, hoc miraculum erat faciendum, ut initium miraculorum Christi; ideo non fuit perpetrandum sine Virginis interventu, quo omnia miracula fiunt. Simon Cassian. lib. 5. cap. 1. Ad filium dixit mater: vinum non habent, ut faceret miraculum, quod omnia miracula, ac mirabilia fiant ope Virginis Mariæ. Vide quæ dixi tomo 4. cap. 35. quæstion. 12. num. 110. 111. 112.

QUÆSTIO XVII.

Quare dum Virgo sanctissima ait, quod Deus eam fecit magnam, nobis non explicat in quo sit magna?

85. Quam magna sit sanctissima Virgo non potest explicari. Theophyl. Ait sanctissima Virgo: Fecit mihi magna, nobis non explicat, in quo tibi fecit magna? Magna sine dubio, in omni genere, in omni celsitudine, ac in omni mirabili, & si hoc scire desideret quis ab ipso interroget, ait Theophylactus, qui ei fecit magna, qui omnipotens est, ut habet Hebraicus, quia solum Divina omnipotentia nam ingens omnium miraculorum poterat operari. Recte ait D. Thomas à Villa-nova serm. 3. de Nativitate Virginis: Excedit intellectum, & loquelam Virginis magnitudo, non modo nostram; imo fortè & suam. Fecit, inquit, mihi magna, qui potens est; sed quam magna? nescio, an ipsa valeat comprehendere suam magnitudinem.

86. Sic cœlestis Sponsus Christus Deiparæ Virgini alloquitur. Cantic. 4. num. 1. Quam pulchra es amica mea, quam pulchra es... absque eo quod intrinsecus lateat. Septuaginta, Præter silentium, vel taciturnitatem; Laudat ejus pulchritudinem, non tamen nobis proponit, ac explicat combinationem quanta sit: præter id, quod intrinsecus lateat: id est, quod nobis est re- ctitius, abditum, investigabile, ac ineffabile. Richardus de S. Laurent. lib. 12. de Laudibus Virg. Mariæ, expendens hunc locum, sic ait: Quam pulchra es amica mea, &c. absque eo, id est, præter illud, quod intrinsecus lateat, soli Deo cognitum, nemini manifestum: vel absque eo, quod intrinsecus lateat, id est, absque interna virtutum pulchritudine, que omnes homines latuit, etiam seipsam: Præter Marianas prærogativas, ac excellentias nobis notas, adhuc aliæ superant, quæ omnem nostram intellectum creatum excedunt, & superant. Intrinsecus lateat,

rent, nemini manifesta, & soli Deo cognita; Illius præconia tam alta sunt super omne nostrum fastigium, ut profunda taciturnitate, & vocali silentio veneranda sint: absque eo quod intrinsecus lateat, id est, absque interna virtutum pulchritudine, qua omnes homines latuit, etiam seipsam.

Dicitur Ecclesiastic 43. num. 33. Convocat omnes gentes dicens: Benedicite Dominum & exaltate illum, quantum potestis exaltate, major est omni laude. Quæ verba ad laudem Virginis Mariæ eleganter, pariter, ac piè accommodat Richardus de S. Laurent. lib. 2. de laudibus Deiparæ & ait: Benedicentes Dominum, Benedicamus Dominam, & exaltate illam, quantum potestis exaltate, id est extra omnia, & super omnia altam predicat, major est enim omni laude. Invitantur omnes ad laudibus Virginem decantandam? quæ major est omni laude, ut dicitur: Exaltate, id est, extrema omnia, & super omnia altam predicat illam: Videntur hæc verba contradictionem involvere: Extra omnia, & super omnia. Optime tamen coheret. Exaltate illam extra omne, quod Deus; nam licet sit mater Dei, Deus tamen non est, & super omnia creata, nempe: nam sicut dignitas matris Dei excedit omnem creaturam, sic virtutes, gratiæ, ac dona, & merita, quæ sunt proportionata, ac convenientia Divinæ maternitati, excedunt omnia merita, dona, ac virtutes cæ- terarum creaturarum, ac dignissime procla- matur, major est omni laude.

Idem Richardus de S. Laurentio lib. 5. ad initium, expendens illud Cantic. 2. numero 16. Dilectus meus mihi, & ego illi, sic ait: Ipsa Beata Virgo quiddam Divinum nobis ineffabile ex Dei omnipotentia mutuavit: Unde dicit Canticor. 2. Dilectus meus mihi & ego illi: Quid autem sit illi dilectus, quod illa dilecto, nota dicit, quia id tantum quod ad ipsum explican- dum verba deficiunt, & ipsum inservabile est viatori, quia credere precipimur, discutere prohibemur. Ecce quàm magna, & quàm sublimis sit ipsa Deipara, quid ipsa sit filio, & quid filius ipsi, hoc nostrum non est quærere, & investi- gare, quia credere precipimur, discutere prohibemur, & tantum nostram mentem transcen- dit, quod rectè ait Richardus Pater antiquus, & magnæ æstimationis, ut dicat: Ipsa Beata Virgo quiddam Divinum nobis ineffabile, ex Dei omnipotentia mutuavit; Dei magnalia ob sui celsitudinem, ac altitudinem sunt ineffabilia, Dei mater hoc à filio mutuavit, ac participa- vit: ut etiam illius magnalia sint ineffabilia. Unde rectè ait D. Bonaventura in Speculo Virg. cap. 7. Præter assumptam à Verbo naturam, nul- lum est opus, nulla est creatura, in qua tanta Divina gloria materia relucent sicut in Maria.

Nascitur

Nascitur Præcursor.

QUÆSTIO XVIII.

Quare Elisabeth tam constanter affirmat, quod puer non sit vocandus Zacharias, Sed Joannes?

89. Text. Nato Præcursore Joanne Baptista, quæ- ratur inter cognatos, quonam nomine esset appellandus, & dicebant, quod nomine Patris sui Zachariæ; at Elizabeth dicebat: Nequaquam, sed Joannes vocabitur. Defertur res ad Patrem, & ipse per natus: postulans pugilla- rem, scripsit, Joannes est nomen ejus: hoc cap. n. 63. De hac Joannis nativitate multa dixi tom. 1. in Evangel. lib. 1. cap. 8. per 20. quæst. Nunc breviter adde.

90. D. Ambros. Ait Elizabeth; quod nequaquam vocabitur Zacharias; sed Joannes est nomen ejus: Quod ut ait hic D. Ambrosius Id ei sancto infusum Spiritu: Totum, quod in Joanne relucet ab Spiritu sancto est. Ipse, ut ait Gabriel replebitur Spiritu sancto adhuc ex utero matris sue: hoc cap. num. 5. Et mater illuminata ab Spiritu sancto nomen Joannis pronuntiat, & pater ejus Zacharias repletus Spiritu sancto infra num 67. ejus magnalia decantat: Et tu puer propheta altissimi: cum regrederetur Abrahamus Victor quinque Regum, exiit obviam ei: Melchisedech Rex Salem proferens panem, & vinum, erat enim sacerdos Dei Altissimi. Gen. 14. n. 8. & ut notat D. Augustinus lib. 1. de Civitate Dei, cap. 22. Ibi primum apparuit sacrissimum, quod nunc à Christianis fertur: Scilicet Sacra- mentum Altaris & tunc dicitur sacerdos Dei Altissimi, id est, potentissimi; quia Deus in institutione tanti mysterii maxime ostentavit ac declaravit suam omnipotentiam, majestatem ac celsitudinem. Cum Joannes apparet in mundo dicitur Propheta Altissimi: quia Deus creando, ac producendo talem virum, tam magnam virtute, justitia, ac sanctitate, magnam ostentationem fecit suæ majestatis, ac celsitudi- nis. Nam ut ait D. Ambros. serm. 94. Præcellit cunctis Joannes, antecellit prophetas, supergreditur patriarchas: & quisquis ex muliere (scilicet, non virgine) inferior est Joanne: & D. August. serm. 4. de Baptista: Quisquis Joanne plus est, non tantum homo, sed Deus est.

91. Theophyl. Theophylactus ait in præsentia: Elisabeth, ut prophetiça indicavit nomen: Joannes sit nomen ejus: fortassis autem, Joannem ipse sibi nomen indidit, marique sue communicavit donum propheticum. Joannes in utero summo opere repletus Spiritus sancti gratia, ut in matrem prophetiæ donum redundat, cum Mariam Dei matrem appellat, & puer nomen dicit, quod Joannes vocabitur; Imperfectus humil. 27. in Matth. ait: Exultatione spirituali matrem suam feci prophetam: ex Christi præsen- tia in utero, ac sanctissimæ ejus matris Ma- riæ ut docent D. Gregor. Beda, Bonaventura, derivata fuit gratia in Joannem Baptistam; hoc quod erat proprium Christi, & concessum Sylveira in Evang. Tom. VI.

D. Gregor. Beda. C. Bonav. Gratia Joan- nis in ali- derivatum.

est ejus matri, honorans suum Baptistam, ei communicavit, ut ejus gratia redundaret in matrem cum prophetiæ dono. Beda: Cum filius repletus esset Spiritu sancto, replevit & matrem.

Joannes venit ut communis Doctor, ac universalis Magister; sic canit Pater ejus Zacharias: Et tu puer Propheta Altissimi vocaberis: præibis enim ante faciem Domini parare vias ejus, ad dandam scientiam salutis plebi ejus: in remissionem peccatorum eorum: Lucæ 1. numer. 76. Hoc autem quod erat dare scientiam, & doctrinam ad salutem, prophetarum erat de Christo D. ut interpretantur commu- niter D. Hieronym. Beda, Origenes, Rupertus, ad illud Isaya 2. numer. 3. Doceritis vias suas, & ambulabitis in semitis e. us. Docere vias, ac semitas salutis reservatum erat Christo, ac quoad ipse non manifestatur, ac publicatur, præcedit Joannes, ut ejus legatus, ac vices tenens ad dandam salutem plebi ejus, & ut lucerna lucens, & ardens in obscurissima erro- rum nocte, Solem Christum ostendens D. Au- gustinus tractat. 35. in Joan. ait. Venit Chris- tus contemendus, & honorandus, venit ne- gandus, & constituendus; Talis ergo venit, ut oporteret ei lucernam testimonium perhibere. Nun- quid opus erat, ut Joannes tanquam lucerna, perhiberet testimonium diei ut dies ipse ab infirmi- tate nostra posset videre: Christus verus Sol, tamen opus erat, ut Joannes, testimonium per- hiberet diei: Ex quo considera quam magnus, & excelsus sit Joannes: Erat lucerna lucens, & ardens. Joan. 5. n. 35.

QUÆSTIO XIX.

Quare cum controversia de nomine pueri nati referretur ad Zachariam, ipse postulat tabellas ad scribendum nomen Joannis?

Controversia agitabatur inter cognatos, quo nomine dicendus esset Puer, & insta- bant, quod vocaretur nomine Patris sui Zachariæ, Mater è contra constanter affirmabat, quod Joannes nuncupandus esset, & Pater postulans pugillarem scripsit: Joannes est nomen ejus, & mirati sunt universi De quonam extitit hæc admiratio? forte non provenit ex nomine, quia jam mater illud pronuntiat; & quod mutus loqueretur, res magna, & admiratio- ne digna, & etiam valde dignum erat admira- tione quod tanta esset concordia inter ma- ritum ac uxorem, ut simul convenienter nomine imponendo, nam sæpe in multis conjugibus magna est discordia. Theophyl- lactus: Admirati sunt, ait: Quia cum mutus circa hoc nomen pueri concordavit pater mutus; Fortè non tam admirantur de miraculo, sed potius de consensu, quasi rarior, ac ma- jus miraculum fuerit conjuges inter se conve- nire, quam mutum loqui; ex quo egregie dixit Tertullianus lib de Corona Militis: Car- rum Cusannam in stadio maris non puarum velatam

velatam deambulasse: Ubi ingeniosè à Tertulliano domus maritata appellatur stadium, quod erat circus, in quo cursu, ac lucta athletæ exercitabantur.

Ad quæstionem: Dum Zacharias non credit verbis Angeli annuntiantis nativitatem Joannis, perdit loquelam, & manet mutus, & postea credit, tunc ex signo amissæ loquelæ, tunc etiam, quia videbat uterum uxoris tumescentem, & Joannem natum, & tamen tunc linguæ impedimentum non solvitur, sed solummodo cum postulant pugillarem scribit: Joannes est nomen ejus. Ad quæ pulchrè canit D. Paulinus carmine de Joanne Baptista.

Quia dextra notavit
Quod mens crederat, peccati poena remissa est.

Jam Zacharias mente crederat dictis Angelis, & tamen poena incredulitatis non solvitur, nisi modò cum postulatà tabellâ manu scribit, quod mente fide tenebat: Tunc enim fides mirabilia operatur, quando id quod intellectu concipitur, operibus manifestatur, & manus ostendit, quòd fide retinetur.

Secundò Zacharias, nutu postulat pugillarem, & scripsit, dicens: Joannes est nomen ejus. Et mirati sunt universi, apertum est autem illis os ejus, & lingua ejus, & loquebatur, benedicens Deum: Ad quæ verba Luculenter ait

D. Ambros. serm. 64. Videatur igitur sancti Baptistæ meritum, vocem patri reddidit, sacerdoti eloquentiam reparavit. Videte, inquam, meritum: os quod Angelus alligaverat, Joannes absolvit; quod Gabriel obstruxerat, parvulus refoverat. Respicite igitur Joannem, quanta vis sit ejus vocabuli, cujus nuncupatio reddidit mutò vocem, patri pietatem, populo sacerdotem. Prius enim erat tacens lingua, sterile filio, privatus officio: at ut Joannes nascitur sit repente pater Prophetæ, vel Pontifex, loquela usum recipit, prolem affectio suscipit, sacerdotem functio recognoscit: Quæ omnia magnam Joannis laudem nobis exprimunt: Os quod Angelus alligaverat, Joannes absolvit: Os quod unus Angelus obstruxerat, alter Angelus, nempe, Joannes aperit; eadem facultas ligandi, atque solvendi.

Quod Gabriel obstruxerat, parvulus refoverat: Potestas Gabrieli Archangelo ex magnis principibus cælestibus datur ad poenam infligendam, datur Joanni recenter nato ad gratiam, & misericordiam largiendam, & eum illustrior habeatur gratia, & beneficentia, quàm poena, & castigatio, jam Joannes in sua prima nativitate illustrior Angelis, & Archangelis apparet. Veniunt ad Abraham tres Angeli, è quibus unus loquitur. & promittit filium Abraham, cum illustrißima generatione, unus tantum in singulari loquebatur, ut notant omnes Interpretes Genes. 18. n. 10. Cui dixit; revertens veniam ad te, tempore isto: & iterum num. 13. Dixit Dominus ad Abraham; tamen duo Angeli veniunt Sodomam ad rigidum supplicium Genes. 19. num. 1. Valde mirum: Tres veniunt ad Abraham; & unus promittit filium in fenestrate, & tamen duo conveniunt in Sodomam ad duram ignis castigationem: Ille Angelus,

qui Abrahamo promittit filium, Dei filius erat, ut tenet Concilium Sirmiense cap. 14. seu apertè dicam; repræsentabat filium, ut docent D. Ambr. Noster D. Cyrillus Eusebius, & alii. At qui venerunt in Sodomam ad supplicium, in realitate Angeli erant. Angelis poenæ castigatio committitur; at facere gratiam, & misericordiam, ad filium Dei pro suo munere pertinet. Angelus Gabriel Zachariæ imponit poenam; at Joannes tamquam peculiaris Dei legatus gratiam, & misericordiam impetratur, & impedimenta linguæ solvat.

Ait citatus Ambrosius: Recognosce Joannem quanta vis sit ejus vocabuli, cujus nuncupatio reddidit mutò vocem, patri pietatem, populo sacerdotem: Ecce quàm uberum, ac fecundum est Joannis nomen. Recte Ammonius: Joannes interpretatur gratia, & processit ad dandam salutem plebi ejus: Ac si gratiam, quam nomen ejus importabat, in alios transfundere vellet. D. Bernardinus Senensis serm. in Natali S. Joannis explicans illa verba ipsius Baptistæ, Joan. 3. num. Illi oportet crescere, me autem minui: sic ait: Illi oportet crescere, qui exauriri non possunt, de cujus plenitudine omnes accipiunt. Me autem minui, cui datus est spiritus ad mensuram, & danda magis opera, ut ardere semper valeam, quàm lucere. Perpende ultima verba. De Baptista dicitur Joan. 5. numer. 35. Erat lucerna ardens, & lucens: Inde ipse de se ait; danda magis opera, ut ardere semper valeam quàm lucere: Magis intendebat ardere charitate ad alios docendos, & illuminandos, quamvis enim multum luceret fulgore sanctitatis, ac austeritate vitæ, & voce suæ prædicationis; tamen major erat charitas, ad dandam scientiam salutis plebi ejus, quàm ipse splendor operum. Danda magis opera, ut ardere semper valeam, quàm lucere.

QUÆSTIO XX.

Quare omnes communi consensu dicebant,
Quòd manus Domini erat cum
puero nato?

Videntes habitatores montium Judææ tot, & tanta mirabilia, quæ fiebant in puero nato: Posuerunt omnes, qui audierant, in corde suo dicentes: quis puer iste erit? Etenim manus Domini erat cum illo: sic noster Evangelista hoc cap. num. 66. de quo plura dixi citato cap. 8. quæst. 18. 19. 10. Et nota verba Textus: Posuerunt omnes, qui audierant in corde suo: Non loquebantur verbis, sed tantum corde dicebant, Joannis Magnalia non possunt verbis explicari, sed tantum corda meditari.

Refertur 2. Reg. c. 18. n. 18. Porro Absalom exierat sibi cum adhuc viveret titulum, &c. vocavit titulum nomine suo & appellatus, Manus Absalon. Elabet Absalon pro titulo Manus Absalon: Haberet & noster puer titulum: Manus Domini: Gloria, & Titulus illi, manus hominis; titulus huic, Manus Dei: quid inde? Ubi manus hominis apparet, ibi extrema ruina, & suprema desolatio irruit

irruit. Ubi autem, non manus hominis, sed Divina intervenit, ibi totum gloriosum, & triumphale, tam apud Deum, quam homines visitur: Guarricus Abbas serm. 3. de Joanne: Persuasum sibi habebat Joannes, illud idole sapientis consilium, qui gloria ut, in Domino gloriatur. Maluit itaque in Domino sanè, quàm in se ipso vanè gloriari. Ideo probatus est Deo & hominibus, & gloria ejus veritas apud homines, felicitas apud Deum est: quia si se ipsum glorificasset, gloria sua nihil esset: Absalon qui se ipsum glorificaverat: Gloria sua nihil est: At Joannes, qui totus in Domino gloriatur: Probatus est Deo, & hominibus: Deo cum summa felicitate gratiæ & sanctitatis, & hominibus: quia in veritate stetit, Confessus est Christum verum Deum, & non negavit, id quod ipse erat: Ergo Vox clamantis.

Secundò: Unde tanta admiratio in illis hominibus, tantumque concipiunt de puero, ut afferenter dicant: Manus Domini erat cum illo: Ex his, nempe, quæ viderant in nomine accidisse: nam multi antea dicti sunt Joannes, ut Joannes Machabæus, Machabæor. 13. n. 54. 16. n. 1. & 2. Simon Joan. 21. n. 16 & 17. Unde ergo tanta admiratio in nativitate hujus pueri? In primis mihi persuadeo, quòd in vultu hujus pueri quædam pulchritudo, ac elegantia respicendebat, dans quandam odorem, veluti divinum super humanam conditionem, ut communiter dicitur ex Philone Hebræo. Exod. 2. n. 2. de Moyle.

Maximè admirantur cognati, & vicini ex his quæ acciderant in imponendo nomine pueri, ejusque nativitate, nascitur namque ex parentibus senibus sterilitate confectis; Unde Elisabeth oculabat se mensibus quinque: Luc. 1. n. 24. Deinde contra omnium sententiam mater constanter affirmat: Joannes vocabitur: & pater Zachariæ mutus pronuntiatio Joannis nomine, aperitur os ejus, & rectè loquitur: Benedictus Dominus Deus Israel: Ecce ex quibus tota eorum erat admiratio, ut pleno ore dicerent: Manus Domini erat cum illo.

Præclare D. Chrysologus serm. 87. de Joanne ait: Ante nutu Dei loquitur, quam perveniat ad vocis officium: Carens vocis ministerio, nutu Dei, seu manu Dei loquitur, annuntians mundo Dei mirabilia, salutem, ac redemptionem illius in Christo. Pergit D. Augustinus. serm. 22. de Sancto & ait: Ante cepit vivere Deo, quam sibi, imò ante vixit illi Deo; quam Deus viveret illi, juxta illud Apostoli ad Galat. 2. Jam non ego vivo, sed vivit in me Christus: Fervens nuntius, qui ante gestivit nuntiare, quam vivere. Ipse enim sine visceribus, viscera matris exsuscipit, & quia tardabat corpus, solo spiritu implet evangelizantis officium: Ferè similia habet D. Chrysolog. serm. 91. Expende verba satis difficilia: ante cepit vivere Deo quam sibi: imò ante vixit ille Deo, quam Deus viveret illi: Deus totius vitæ auctor, & omnibus dat vitam, prius ergo Deus vivit homini, quam homo Deo, vel salutem non prius homo Deo, quàm Deus homini: quomodo ergo contrarium videntur affirmare Augustinus, & Chrysolog. Tam antelucanus, ac matutinus, etiam in utero matris extitit Joannes ad Deum, ut antequam Deus illi

vitales lucis auras præstitisset, jam ille in utero matris clausus, Deo vivebat, seque totum Deo consecravit: proindeque antequam Deus illi, per nativitatis, & vitæ extra uterum largitionem vixisset; infans in utero, non aliam vitam, quam matris vivere putatur, veluti pars viscerum, Joannes tamen ipsum sui antevolans ortum, etiam inter viscera Deo vivebat; antequam Deus dedisset illi vitam distinctam à matre, ille jam Deo vivebat: vita enim hominis computatur à tempore nativitatis extra uterum. Ac proinde Joannes carens vita. Spiritu Christum evangelizat, ac si ipse esset vox Dei, Nutu Dei loquitur.

Ait Gabriel Zachariæ Luc. 1. n. 20. Eris tacens, & non poteris loqui usque in diem, quòd hæc sunt, cum per eventus rerum, quòd dico: ostendam. Per eventus rerum sublimia Joannis ostenduntur, Addit Theodorus Monachus apud Surium: Pater mansit mutus, ut non interrogaretur, utpote, quòd sustinendum non esse: Nam si interrogatus: diceret magnalia revelata de puero nascituro, nullus crederet.

Ad præfata verba Lucæ: Eris tacens: Sic ait D. Isidorus Pelusiora lib. 1. Epistol. 131. Quòd autem, quòd à silentio, ex sterilitate, ac senectute vox procreata sit: In idem D. Chrysol. serm. 42. Pater tacet ex poena: & reverentia Mater celat; & quòd silentio Vox nascitur! & quanta taciturnitate sub saculis inclamatur a generatur. Præclare Joannis vox generosus sermonis natales agnoscit. Ex silentio vox procreatur, quia magnum, & altum debet tenere, verba in publicum daturus ad meditandum, ac confiderandum, quæ dicenda sunt: Ex sterilitate vox procreatur; quia debet fugere Doctor luxuriantium verborum copiam, & sterili, ac brevi sermone uti, ut melius percipiantur, quæ dicuntur: Ex senectute vox procreatur, ut mature, ac ferventiosè, & non juvenili fervore dicatur; pro quo facit Lycurgus apud Plutarchum libro de Offic. auditor. Lacedæmonii breviliquium usurpent cum prudentia, quoniam silentio finitimum.

Quis putas puer iste erit? non dicunt erit hoc, vel illud, sed mirari malunt homines, quàm de Joanne parum dicere: & quanquam satis dicunt, dum mirantur, puerum plusquam hominem agnoscetes. Præclare dicit Romanus Claudianus 3. Panegy. ad Siciliæ. Nec laudem vox ulla capio: Solum ab ore Dei laudes Joannis veniunt. Nam dum Gabriel ejus magnalia pronuntiat: Eris magnus coram Domino, & replebitur Spiritu sancto, adhuc ex utero matris divino profusæ: Luc. 1. n. 15. statim subdit, n. 19. Ego sum deans. Gabriel, qui asto ante Deum, & missus sum loqui ad te, & hæc tibi evangelizare: illud: Misus sum scilicet, à Deo, ut exprimum Perficus, & alii, & Christus filius Dei, qui optime ipsum agnoscebat, & magnus, ac speciosus filius prædicator erat, quoties occasio se offerrebat, ut patet ex Joan. 5. n. 35. Erat ille lucerna lucens, & ardens: Matth. 11. n. 10. Hic est de quo scriptum